

Микола Сенченко,
директор Книжкової палати України,
професор

Колоніальна демократія

Головне багатство кожної країни, як відомо з незапам'ятних часів, — її народ і, насамперед, її етнічна нація. Отже, економіка будь-якої держави оптимально функціонує, якщо забезпечує кількісний та якісний розвиток кожної нації, кожної особи окремо й населення загалом.

"Оцінити рівень кількісно-якісного розвитку націй можна за допомогою індексу розвитку нації (РН), який охоплював би такі складники, як рівень владних повноважень в економічній та політичній сферах, природний приріст населення, тривалість і рівень його життя, рівень освіченості й духовності, екологічність середовища проживання. Саме цей критерій має бути головним, хоча і не єдиним, в оцінюванні діяльності уряду та президента країни, — зауважує відомий український економіст А. Ласкавий. — До 1990-х років минулого століття кількісно-якісний розвиток націй України відбувався темпами, близькими до оптимальних. Однак з упровадженням у нашій країні західної колоніальної демократії розпочалося тотальне вимирання українців, яке триває й досі. Нині населення України мало б становити не менше 65 млн осіб, а налічується тільки 40,6 млн.

За прогнозами демографів, до середини XXI століття українці у власній країні стануть національною меншиною. Нашому етносу загрожує найбільша демографічна небезпека тотального вимирання. Соціально-економічне становище українського етносу погіршилося в кілька разів. І це не дивно. Економіку країни знищено. За техніко-технологічним рівнем вона з 3—8 місця у світовому рейтингу опустилася нижче 70-го. Щодо духовності української нації й молодого

покоління зокрема, то її знищують всіма видами засобів масової інформації, низькопробними фільмами, рекламою. Сатанинські танці у вигляді групового сексу демонструють по телевізору цілодобово, навіть у дні Великого посту...

Руйнування духовності людини є основною причиною захворювань і передчасної смерті, вимирання нації загалом. Адже, наприклад, споживання тютюнових та алкогольних виробів, як доведено, є джерелом багатьох хвороб. Вони розпочинають атакувати людину після того, як брехлива агресивна реклама (один із головних складників західної колоніальної демократії) психологічно змушує повірити і молодих людей обох статей, і підлітків у радість насолоди від постійного вдихання тютюнового диму й хмільного стану. А реклама безпечного, а отже й безладного сексу аж ніяк не убезпечує молодь. Бо, як довели американські вчені Долл і Піто, статеві зв'язки жінки з численними партнерами спричиняють ракові захворювання у доволі молодому віці" [1]. Та й зношені, сексуально виснажені ще в дошлюбний період жінки не спроможні народжувати здорових дітей. А це вже хворий генофонд нації.

Варто зазначити, що до "вільного" кохання найбільше схильні жінки білої раси. І саме статеві розкутість є однією з причин того, що в окремих країнах Європи майже 30% білих жінок не в змозі народжувати дітей загалом. До пріоритетних цінностей у соціально-економічній сфері західна демократія відносить не сім'ю, а бізнес, і стає зрозуміло, що цей лад є справжнім могильником білої раси — її питома вага в загальній чисельності населення Землі скоротилася з 50 до 6—8%!

Депутатський лохотрон*

Демократія — це тонкі справи товстих гаманців.
Олександр Перлюк

* Закінчення. Початок див.: Вісник Книжкової палати. — 2019. — № 4. — С. 3—9; № 5. — С. 3—8.

© Сенченко М., 2019

Попри загрозові демографічні перспективи, майже всі українські політики, за незначним винятком, всупереч логіці й безсумнівним фактам піддесливо розхвалюють цінності західної демократії та переконують нас у тому, що євродемократичний комунізм незабаром пануватиме повсюдно. Насправді урядовці, можливо, навіть не усвідомлюючи, жорстко обманюють свій народ. Річ у тім, що західна демократія, нав'язана Україні, апіорі є колоніальною й надає демократичні права (політичні, економічні, соціальні, духовні тощо) лише незначній частці населення. Більшість націй вона заганає в систему безправного політичного, економічного, соціального, духовного тоталітаризму та расизму. Наприклад, капіталістична колоніальна демократія Великої Британії всередині країни сформувалася на основі тоталітарної експропріації землі в етнічних селян, позбавивши їх економічної, соціальної, духовної та політичної демократії. За межами своєї країни британська колоніально-капіталістична демократія набула форми колоніального расизму й шовінізму, поглинувши демократії підкорених націй [2].

Американська колоніальна демократія, як відомо, розвивалася й зміцнювалася на ґрунті тотального геноциду, етнічних чисток і расизму, коли англосакси масово винищували автентичне населення — індіанців. Вони позбавили їх громадянства, яке було відновлено лише 1924 р. Англосакси перетворювали на рабів і африканців із подальшою "демократичною" сегрегацією, що відбувалася до середини 50-х років ХХ ст., а в прихованій формі триває й нині.

Колоніальна демократія капіталізму поступово трансформувалася в колоніально-ринкову демократію, оскільки постійно провокувала різноманітні конфлікти — збройні, економічні, ресурсні, фінансові — задля привласнення у глобальному масштабі землі, енергоресурсів, ринків сировини, збуту готової продукції, послуг, надприбуткових інвестицій тощо.

Здобувши перемогу у спланованих війнах, західні колоніальні демократи розмежували світ на дві кастові групи: метропольну — що керує світом олігархічних націй, тобто країни "золотого мільярда", і периферійну — сателітні, безвладні, залежні держави, до яких належить і Україна.

Цілком зрозуміло, що глобальна система управління колоніально-демократичних метропольних держав і націй спрямована лише на постійне збагачення завдяки експлуатації сателітів. Стратегічна мета полягає в тому, щоб за демпінговими цінами, а то й задарма, витягти з периферійних держав усі природні й інтелектуальні ресурси, які є фундаментальною основою функціонування економіки, а отже завжди перебувають у глобальному дефіциті. Щоб реалізувати це надзавдання, метропольні держави знищують національне виробництво країн-сателітів через наповнення їх внутрішніх ринків споживчою продукцією за низькими цінами. Намагаючись досягти позамежного рівня відкритості економіки в периферійних державах (в Україні вона становить 100%, а у США — лише

17,5), олігархічні країни в такий спосіб вирішують свої численні соціально-економічні проблеми. Насамперед зростає рівень зайнятості метропольних працівників, що запобігає кризі надвиробництва. Оскільки в залежних державах ліквідовано виробництво готової продукції, вони змушені розплачуватися з колоніально-демократичною олігархією сировиною, що, безумовно, дестабілізує їхню економіку, водночас посилюючи потенціал метрополії.

Український експорт на 87% є сировинним, до того ж 40% потреб Європи в енергоресурсах забезпечує Росія. Проте сировина — це складова частина собівартості готової продукції, експортованої до периферійних країн, і тому одиниця сировини завжди буде значно дешевшою за одиницю готової продукції. В такий спосіб зацікавлені можновладці формують "ножиці" цін і нееквівалентну торгівлю, що призводить до перманентного боргу залежних держав олігархічним. Він зростає й через кабальні кредити, які світова еліта нав'язує сателітам для виконання різноманітних неприбуткових програм. І Україна не виняток: багатомільярдні борги західноєвропейським державам, які начебто повсякчас піклуються про зростання рівня нашого життя, лише посилюють позамежну злиденність народу. З армії безробітних, що постійно формується в периферійних країнах, найбільш обдаровані й працездатні змушені емігрувати до метрополій, де зазвичай працюють за мізерну платню і, як не прикро, розвивають чужу економіку.

За роки реформ з України до розвинутих країн виїхало принаймні 40 тис. спеціалістів ІТ-сфери, з них 20 тис. — до Німеччини, попри те, що західноєвропейські демократи всіляко критикували нашу систему освіти як недосконалу й застарілу. Для управління залежними державами світова колоніально-демократична олігархія вельми успішно застосовує військово-політичний інструментарій: захоплення вищих державних посад через організацію заколотів чи революцій; приховане фінансування виборчих кампаній слухняних або некомпетентних у світових геополітичних комбінаціях кандидатів; добір відповідної команди радників, які, власне, й керують країною тощо.

І горе тому державному діячеві, який відмовляється грати за правилами колоніально-демократичного олігархату! Впертого політика піддають найжорстокішому остракізму "вільні" засоби масової інформації, підконтрольні й західній, і внутрішній колоніально-демократичній еліті. Психологічний терор проти високопосадовця доповнює економічна блокада його країни.

У державах-сателітах, керівники яких є доволі поступливими маріонетками, міжнародний олігархічний інститут радників упроваджує "демократичні" реформи, завдяки яким начебто у недалекому майбутньому скрізь пануватиме райська ідилія. Насправді демократичні перетворення в Україні впродовж тривалих 28 років сприяють зростанню добробуту й рівня життя лише олігархії й слухняних урядовців — внаслідок зубожіння української нації!

Методи й засоби колоніальної демократії, які використовують для побудови глобального надсуспільства, ґрунтовно досліджував видатний російський науковець, філософ і письменник О. Зинов'єв, який тривалий час жив та працював у США й зсередини спостерігав за процесами американізації. Розглянемо окремі напрями розвитку західного суспільства, наведені в праці О. Зинов'єва "Глобальное сверхобщество и Россия" [3].

Тенденція до інтеграції західної цивілізації в єдиний конгломерат була виразною здавна, проте мала різні форми: взаємне проникнення, культурний вплив, економічні зв'язки, кровопролитні війни. В цьому контексті не була винятком і Друга світова війна, надзвичайно різноаспектна за спрямуванням. Це було, по-перше, протистояння західного світу комуністичному, по-друге, боротьба всередині західного світу за панування, що передбачала виснаження й навіть повне знищення конкурентів, і, по-третє, війна за примусове створення хоча б часткової моделі західної надцивілізації, тобто за об'єднання західноєвропейських країн в єдину спільноту під егідою гітлерівської Німеччини.

Слід зауважити, що інтеграція кількох націй залежала від низки умов. Насамперед держава мала перебувати на шляху до надсуспільства. В західному світі цій вимозі відповідав Третій Рейх, а в комуністичному — Радянський Союз. Надзвичайно важливе значення також мала "вертикальна" структуризація країн, що підлягали об'єднанню. На найвищому щаблі перебувала б Німеччина, рівнем нижче — Італія, ще нижче — решта європейських країн. Схожу ієрархію було побудовано й у відносинах Радянського Союзу з комуністичним блоком Європи у повоєнний період. І, зрештою, країнам, котрі мали об'єднатися, нав'язували соціальний лад держави-лідера. За такою схемою діяв уряд Радянського Союзу після перемоги над Німеччиною. Отже, простежується загальна соціальна закономірність.

Після Другої світової війни тенденція до інтеграції західного світу посилилася, однак набула іншого формату. Історичну ініціативу в цьому процесі перебравши США, що вступили у війну в Європі як рятівники західноєвропейських країн від гітлеризму й загрози радянського комунізму. Не зазнавши суттєвих втрат у кривавому й жорстокому протистоянні, Америка без особливих зусиль здобула місце лідера західного світу.

Від середини 1940-х рр. розпочалася холодна війна США та країн Західної Європи проти комуністичного світу, очолюваного Радянським Союзом. Масштабна геополітична, економічна та ідеологічна конфронтація значною мірою сприяла інтеграції західних країн. Це була перша у світовій історії глобальна операція, в якій Захід брав участь єдиним фронтом. Одним із найвагоміших її результатів стало зростання ролі Сполучених Штатів у блоці країн Західної Європи та їх подальша американізація. В які

б ідеологічні шати не вбирали історичну місію США, фактично вона зводилася до підкорення західноєвропейського світу. Американський уряд успішно реалізував мету, яку плекала й гітлерівська Німеччина, але іншими засобами: гуманними, демократичними, економічними й культурними. І не у форматі бліцкригу, а впродовж тривалого історичного періоду — терпляче, старанно та наполегливо.

Утім, слід пам'ятати, що "м'які" засоби зазвичай спиралися на військовий потенціал США, котрий уряд неухильно нарощував. Холодна війна проти Радянського Союзу була водночас і холодною колонізацією держав західного світу. Нагадаємо, що після дезінтеграції соціалістичного табору та блоку країн Варшавського договору НАТО збереглося й фактично було підпорядковано Америці, збройні сили якої розпочали втручатися в європейську політику (агресія проти Сербії).

Військовий пріоритет США над Західною Європою безсумнівний, і ця тенденція лише посилюється, наближаючи лідерство Америки до наполеонівського чи гітлерівського зразка. Загальні соціальні закони людських об'єднань і в цьому разі діють із невблаганною силою.

Один із суттєвих аспектів інтеграції західного світу — формування спільноти європейських держав, наближеної за структурою до єдиного суспільства. Звичайно, цей процес ще не завершився, і в ньому є щось антиамериканське, як-от прагнення до незалежності від Штатів та утворення сумірного за рівнем розвитку суспільства. Проте зупинити механізм європейської інтеграції практично неможливо, як і спростувати факт зародження надцивілізації, що поглинає західноєвропейський світ.

Характерною рисою глобалізації є утворення численних організацій, установ і підприємств наднаціонального характеру. Нині налічуються десятки (якщо не сотні) тисяч таких об'єднань. Вони не належать до жодної країни, а до їх роботи залучено мільйони людей. Соціальні закони (правила), за якими створюються й функціонують ці елементи суспільної структури, відмінні від традиційних норм "національних держав" Заходу. Це своєрідна "надбудова" над країнами західного світу ("суспільство другого рівня"), через що ця цивілізація набуває формату гігантського надсуспільства. За приблизними підрахунками, новітній конгломерат уже охоплює найактивнішу частину населення провідних держав (десятки мільйонів людей!) і фактично контролює понад половину світових ресурсів, підпорядковуючи "базисну" частину західного світу як єдиного суспільства.

Наразі важко сказати, наскільки життєздатний цей соціальний монстр. Ймовірно, що із часом він розділиться на два: американський та європейський. Утім, поки виразна тенденція до боротьби з азійським комунізмом, арабським світом та іншими проявами непокори соціуму, поки є загроза заколотів як у

країнах-сателітах, так і в метрополіях, об'єднавча стратегія буде визначальною. До того ж вона ще не настільки результативна, щоб можна було "спочивати на лаврах".

Ареною діяльності цього глобального монстра є провідні західні країни на чолі зі Сполученими Штатами. Америка — фактично верхівка, надвлада західної цивілізації, головна резиденція "світового уряду", постачальник будь-яких збройних сил, місце розташування "штабів" для управління різноманітними важелями влади, кузня командних, каральних та ідеологічних кадрів і виконавців волі господарів планети. Підрозділи "генерального штабу" діють майже в усіх країнах, що давно перебувають у зоні його впливу й контролю.

Проте Сполученим Штатам і надцивілізації Заходу замало локального об'єднання: вони прагнуть розбудувати глобальне суспільство, що згуртує людство в неподільну спільноту з єдиним світовим урядом і важливими соціальними інституціями, подібно до структури національних держав, лише у планетарних масштабах. Обґрунтування створення світового соціального монстра (майже 7 млрд осіб, а футурологи прогнозують 10 млрд і більше!) охоплює вельми широкий спектр аргументів. Ініціатори світових трансформацій невпинно генерують нагальні й складні проблеми, які нібито можна розв'язати лише спільними зусиллями всіх країн і народів (демографічні, екологічні, голоду, злочинності, хвороб тощо). Маніпулятори посиляються на те, що нині формується світова економіка, яка руйнує межі національних держав та їх господарську незалежність. Нині не залишилося жодної території, де більш-менш значний за чисельністю етнос існував би ізольовано. Життя людей зазнає дедалі більшого впливу від подій, які відбуваються далеко від місця їх проживання. Процеси глобалізації докорінно змінили сферу засобів масової інформації. Склалася міжнародна система виробництва, розподілу й споживання інформації, завдяки якій розпорошене по всій планеті населення відчуває себе частиною глобальної мережі. Формується єдина світова культура.

Начебто все правильно, але водночас фахівці зазвичай ігнорують той факт, що ідея інтегрованого соціуму — це насамперед ідея західної надвлади, а не загальносвітова. Ініціатива згуртувати людство й перші кроки з її реалізації належать саме Заходу. І в її основі не добровільне прагнення різних країн і народів до об'єднання, а намагання певних сил встановити цілковиту планетарну гегемонію, використовуючи суспільство у своїх інтересах.

Світова економіка — це передусім диктат транснаціональних західних компаній, що розробляють свої стратегії, виходячи винятково із корисливих потреб. Некомерційні міжнародні організації здебільшого створюють, підтримують, використовують і контролюють впливові кола Заходу. Правила світового інформаційного простору та глобальної комунікації

також визначають можновладці провідних держав на чолі зі США. Світова культура — це передусім американізація автентичних традицій, норм і цінностей інших націй. Інакше кажучи, **план створення "глобального суспільства" є лише ідеологічно замаскованим надзавданням західного світу з підкорення населення планети й тотального панування над державами-сателітами.**

Ідея "глобального суспільства" загалом належить Америці, котра після руйнації радянського блоку залишилася єдиною наддержавою й дістала можливість нав'язувати свій лад усім народам. Проте глобалізація влаштує й західний світ. З одного боку, аби встановити новий світовий порядок, США мали здобути підтримку та мобілізувати зусилля розвинутих держав Заходу, адже поодиноці розв'язати цю проблему надто складно. З іншого — західні країни не в змозі одноосібно зберегти стабільну позицію на світовій арені й здатні утриматися лише за потужної допомоги Америки, яка перебрала роль лідера в спільному русі до світової гегемонії.

Існування єдиної спільноти можливе, але не як мирне співбуття рівноправних країн і народів, а як структурований соціальний альянс з суворою ієрархією країн і народів. У ньому неминучі зв'язки "панування — підкорення", "лідерство — залежність", тобто соціальна, економічна та культурна нерівноправність. І річ не в певних біологічних причинах чи деструктивних расистських ідеях, а в об'єктивних соціальних законах організації великих мас людей.

Йдеться саме про вертикальну структуризацію, а не лише про розподіл соціуму на регіони. До того ж така структуризація — це не одна ієрархічна вертикаль, а сплетіння багатьох ліній, в якому єдина світова ієрархія виразна лише як тенденція. І поміж цих ліній найсуттєвішою є диференціація людства на західну й незахідну частини, відносини між якими часто-густо ворожі. Про будь-яку рівність чи рівноправність не йдеться взагалі, адже західна частина значною мірою вже панує над незахідною та докладає максимуму зусиль, аби розширити межі впливу до планетарного масштабу.

Які ж плани й наміри має Захід стосовно решти людства?

У другій половині ХХ ст. відбулася трансформація типу еволюційного процесу: ступінь і масштаби свідомості історичних подій досягли такого рівня, що стихійний розвиток поступився місцем планованому й керованому. Це не означає, що цивілізаційний поступ людства ретельно проєктують і корегують відповідно до певних програм. Проте цілеспрямований, планований і керований компонент еволюційного процесу нині відіграє першорядну роль у конкретній історії людства. І мета при цьому не обов'язково шляхетна, а радше егоїстична й меркантильна. Плани не обов'язково доцільні й розумні, а найімовірніше безглузді й божевільні. Управління не обов'язково професійне, виважене й ефективне, а дилетантське та

руйнівне. Однак ці парадоксальні деформації здебільшого не впливають на тип еволюції, адже, наприклад, слабка державність не змінює тип влади як державної, а деструктивна економіка не змінює тип господарства як економічного.

Принципово важливий момент полягає в тому, що в західному світі сформувалася соціальна структура, певні компоненти якої ставлять завдання еволюційного характеру й глобального масштабу, визначають плани їх реалізації, мають здатність і засоби до управління величезними масами людей, примушуючи їх виконувати визначені алгоритми дій, розпоряджаються колосальними матеріальними ресурсами, аби стихійні історичні процеси зробити керованими.

Ініціатива еволюції нового типу виходить від надбудовної частини західної надцивілізації, котра є й найвищим органом управління еволюційним процесом, і надвладою над глобальним суспільством. Саме "надбудова", а не аморфна купка багатіїв кермує нині соціумом, використовуючи грошовий механізм як найефективніший важіль. Однак для управління лише Заходом, який налічує майже мільярд осіб, цього інструменту замало, а для утримання під контролем шести мільярдів решти населення Землі й поготів. Потрібні потужні збройні сили, політичний апарат, таємні служби, засоби масової інформації, а також можливість розпоряджатися ресурсами розвинутих "національних держав", примушуючи до покори їхні системи влади.

Прагнення західних країн до підкорення світу — це не лише злий намір імперіалістичних кіл, а явище, зумовлене об'єктивними законами соціального буття. Хід історичного розвитку західної цивілізації свідчить про постійні колосальні зусилля з впровадження нового світового ладу, що відповідатиме інтересам олігархату. Й нині провідні держави підкорюють планету не поодиночі, а спільно, намагаючись скерувати людство так, щоб експлуатувати його з якнайбільшим зиском для себе та довіку утримувати світову гегемонію.

Під час холодної війни було сформовано стратегію створення "глобального суспільства", відому як "американізація". Її сутність полягає в нав'язуванні незахідним народам і країнам соціального ладу, економіки, політичної системи, ідеології, культури й способу життя західних держав. Ідеологічно це підносять як гуманну й безкорисливу визвольну місію. "Ми вільні, багаті й щасливі, — щоміглі товкмачить західна пропаганда американізованим народам, — і ми волиємо допомогти вам стати так само вільними, багатими та щасливими, як ми. Однак для цього ви повинні впровадити у своїх країнах потрібні реформи" [4].

Це на словах. **А насправді американізація має на меті довести держави-жертви до такого стану, щоб вони втратили здатність самостійно існувати й розвиватися, залучити їх до сфери впливу західного світу не як рівноправних партнерів, а як зони**

колонізації та експлуатації. США не виключають добровільного волевиявлення країни, що обирає їхню модель розвитку, й щосили намагаються, аби жертва самостійно напнула ярмо та ще й висловила подяку. Для реалізації цього далекосяжного плану й застосовують потужну систему ідеологічного впливу. Проте, навіть зважаючи на демократичний характер упровадження глобалізаційних реформ, американізація як активна операція не гребує й насильницькими засобами. Згода з боку країни-жертви ще не означає, що її населення одностайно схвалює новий шлях розвитку, і зазвичай між його прихильниками й противниками точиться запекла боротьба.

Теоретики підкорення світу також розробили й **тактику американізації**, котра передбачає такі заходи: дискредитувати основні атрибути суспільного устрою країни та дестабілізувати її; спричинити кризу економіки, державного апарату й ідеології; розколоти населення на ворожі групи, атомізувати його; підтримувати будь-які опозиційні рухи; корупціонувати інтелектуальну еліту та привілейовані верстви населення; повсякчас демонструвати переваги західного способу життя, розпалюючи заздрість і прагнення будь-що досягти "американської мрії"; створювати ілюзію, нібито шлях до збагачення швидкий і легкий, якщо держава обере прозахідний курс; надавати залежній країні економічну допомогу за програмою, яка руйнуватиме її господарсько-промисловий базис, водночас створюючи Заходу репутацію безкорисливого рятувальника нації від виразок колишнього способу життя.

Однією з рис американізації є мирне розв'язання проблем, проте "м'яким" методам притаманна певна особливість: вони примусово мирні. Захід має значний економічний, ідеологічний і політичний потенціал, аби спонукати норовливий політикум обраної держави слухняно впроваджувати потрібні реформи. Втім, мирні засоби нічого не варті, якщо не підтримані військовою силою. І в разі потреби Захід, як свідчить історія (Югославія, Ірак, Лівія), неодмінно застосує зброю, особливо коли впевнений у своїй перевазі.

Американізація — це специфічна форма колонізації, внаслідок якої в країні-жертві примусово насаджується соціально-політичний лад **колоніальної демократії**. За низкою ознак цей устрій є продовженням колишньої колоніальної стратегії західноєвропейських країн, але загалом явище нове. Розглянемо його характерні ознаки.

Колоніальної демократії неможливо досягти шляхом природної еволюції держави з огляду на її внутрішні умови й закономірності історично сформованого соціально-політичного ладу. Цей суспільний порядок є штучним, нав'язаним ззовні всупереч історичним можливостям і тенденціям еволюції нації. Таку форму правління підтримують за допомогою заходів колоніалізму, одним з яких є дезінтеграція великих держав, руйнування їх міжнародних зв'язків, як це відбувалося з країнами соціалістичного табору,

Радянським Союзом і Югославією. Іноді цей процес має формат звільнення певного народу з-під тиску іншого, але зазвичай ідея встановлення національної незалежності є засобом ідеологічної маніпуляції.

У позбавленій колишніх зв'язків країні зберігається ілюзія суверенітету, з нею налагоджують відносини, як з нібито рівноправним партнером, а життя значної частини населення загалом не зазнає суттєвих змін. Створюються осередки економіки західного зразка під контролем світових банків і концернів — здебільшого закордонні або спільні підприємства. Експлуатація держави-сателіта на користь Заходу здійснюється силами олігархічної еліти, яка стрімко збагачується й досягає високих життєвих стандартів.

Стратегія щодо колонізованої країни спрямована на формування її всебічної залежності, позбавлення можливості автономного існування. У військовому плані відбувається тотальна демілітаризація, й держава втрачає здатність самостійно чинити опір. Збройні сили використовують переважно для пригнічення протестів населення та можливих заколотів. До жалюгідного рівня зводиться національна культура, яку поступово витісняє західна модель.

Населенню пропонують сурогат демократії у вигляді слабкого контролю з боку влади, розбещеності, доступних розваг, системи цінностей, що дозволяє нехтувати релігійними та моральними нормами, нівелювати прагнення особистості до самовдосконалення та гармонії з навколишнім світом.

Американізація планети призведе до того, що у світі не залишиться жодних "точок зростання", які дали б життя новому типу еволюції, адже Захід, підкорюючи світ, знищує всі можливі конкурентоспроможні форми цивілізаційного розвитку.

Що чекає на людство за умови колоніальної демократії?

На це запитання свого часу цинічно відповів Ж. Атталі — фінансист, політичний діяч світового масштабу, член Ради Більдерберзького клубу, засновник і перший голова Європейського банку реконструкції та розвитку, головний радник колишнього президента Франції Ф. Міттерана: "У наступному тисячолітті долю людства визначатиме нове покоління переможців і переможених. Новий світовий порядок не буде безтурботною, гармонійною утопією. Навпаки, конфлікт, найімовірніше, спалахне саме тепер, коли завершилася холодна війна. Нерівність розколе новий світ, як і Берлінський мур, що колись розділяв Захід і Схід...

Навіть у найпривілейованіших націях далеко не всі одержать рівну частку від розподілу незліченних багатств у новому світовому порядку. Більшість людей, котрі живуть на заможнішій Півночі, залитій приголомшливим потоком інформації та охопленій ризиками, перетворюються на слабівільних і зубожілих "пішаків", яким належить бути лише безпорадними свідками всемогутності, а отже й свавілля багатой меншості та відчувати при цьому чорну заздрість. Пересічні люди з відчуттям шанобливого страху та

обурення споглядатимуть хмарочоси влади, які зростають, немов на дріжджах, і бовваніють над їхніми головами, залишаючись недосяжними...

У болісному відчаї, позбавлені будь-якої надії, народні маси, що живуть на периферії, бачитимуть яскраву картину процвітання й багатства. У марній спробі перейти, за висловом Е. Тоффлера, від сповільненого до прискореного світу, вони скнітимуть, мов живі мерці... Багаті й успішні зони безтурботно межуватимуть з величезними регіонами жебраків...

Масова міграція з Африки разом із потоками європейців зі Сходу до розвинутих держав, призведе до зведення нового Берлінського муру, аби зупинити біженців, які шукатимуть притулку в центрах багатой Півночі... Ані Тихоокеанська, ані Європейська сфери не прийматимуть численних злидарів і закриють кордони перед іммігрантами, котрі відмовлятимуться повертатися у свої занурені в морок невігластва та вбогості землі після проведеного "в гостях" тривалого трудового терміну.

Ніколи ще світ не перебував у такому полоні законів, продиктованих грошима. Грошовий порядок стане універсальним від Сант-Яго до Пекіна, від Йоганнесбурга до Москви... Люди скрізь приносять жертви слугам Мамони... Виникне щось подібне до божевілья номадів. Відмінність між культурою та варварством, між життям і смертю зникне... Уявлення про глобальне служіння потребуватиме насамперед таких політичних лідерів, які визнають необхідність обмежень і матимуть доволі мужності, аби відмовитися від традиційних понять про національний суверенітет. Можна чекати розвалу окремих націй... Жереб кинуто, отже, тепер варто, не зупиняючись, продовжувати гру... Ставки в ній вкрай високі: йдеться про політичне та економічне панування над світом...

У новому світовому порядку будуть і переможені, й переможці. Кількість переможених, звичайно, перевищить кількість переможців. Невдахи щосили намагатимуться здобути шанс на гідне життя, а натомість опиняться на суспільному маргінесі, задихаючись від отруєної атмосфери, потерпаючи від злиднів, хвороб і тотальної байдужості. Усі жахи ХХ століття зблякнуть порівняно з такою картиною" [5].

Німецько-французький учений, лауреат Нобелівської премії А. Швейцер у книзі "Культура й етика" зазначав: "Ми живемо в умовах занепаду культури. Ми зійшли зі стовпового шляху розвитку культури, оскільки нам не властиво замислюватися над долею того, що називають культурою... Для всіх очевидно, що самознищення культури відбувається вкрай стрімко... Без боротьби культура поступово занепадає.

Як, чому вичерпалася культуротворча енергія народів? Вирішальним чинником є неспроможність філософії. Ніхто не спромігся зміцнити компоненти нашого духовного життя. Ніхто не перевірів, наскільки гідні ідеї, що стають рушійними силами. Сучасна людина — це жертва перенапруження, котра дедалі більше відчуває потребу абстрагуватися від зовнішнього світу...

Зосередженості, потрібної для роботи над собою, для серйозного читання, для серйозних розмов, досягти надзвичайно важко. Культ лінощів, самозакоханості, розваг і бажання уникнути будь-яких проблем переходить у ранг фізичної потреби. Не пізнання й розвитку шукає людина, а розваг і насолоди.

Ми вступили в нове середньовіччя. Свободу мислення вилучено з ужитку, мільйони індивідів відмовляються від права на мислення. Позбавитися від нинішнього середньовіччя буде набагато важче, ніж від колишнього. Нині йдеться про те, щоб спонукати мільйони людей скинути із себе власноруч напнуте ярмо духовної залежності...

Пропаганда остаточно посіла місце правди. Наше духовне життя дезорганізоване. Пригнічена більшість громадян наших безкультурних культурних держав дедалі менше вдається до роздумів. Деморалізація індивіда йде повним ходом... Страшна правда того, що з історичним розвитком суспільства й прогресом його економічного життя можливості культури не розширюються, а звужуються, залишилися неусвідомленою... Наскільки тісно пов'язані між собою народи, видно з того, що всі вони разом приречені на однакову зvierднілість" [4, с. 155].

Маніпуляція найефективніше діє тоді, коли об'єкт не усвідомлює цілеспрямованого впливу. Інакше він чинив би опір, змушуючи скеровувати його силоміць. Проте правити "коліщатками", що вільно обертаються, значно легше, а отже й маніпуляція значно дієвіша за примус.

Щоб будь-який вплив досяг мети, потрібно розпочинати зі свідомості людини — своєрідного центру управління, де ухвалюються рішення: що засвоювати, до чого виявляти цікавість, на що знаходити час. Саме довжина хвилі (частота коливань) свідомості людини визначає дії, які вона або здійснює (нібито з власної волі), або ігнорує. І тому маніпулятори, нав'язуючи певні образи та стереотипи мислення, намагаються програмувати свідомість так, щоб людина спрямовувала енергію (віру, інтереси, час) на визначені завдання.

Аби не потрапити на ідеологічний гачок, маємо пам'ятати й шанувати свою історію, православну віру й традиції. "У кожного народу є історія й історії, що становлять основу великих релігій, — найтриваліші та найфундаментальніші, — зауважує колишній директор Бібліотеки Конгресу США Дж. Біллінгтон. — Біблійна історія — це фундамент американської культури. Першою книгою, виданою в американських колоніях Англії, була римована версія "Книги псалмів", які регулярно співають на пуританських богослужіннях. Наш перший президент зазначав у двох своїх прощаль-

них посланнях, — континентальній армії, а згодом нації, — що система нашого типу не виживе, якщо народ не буде моральний, а моральність загине без релігії.

Плюралізм, який в Америці історично набув форми множинності переконань, наша еліта часто підміняє монізмом байдужості. Нації, яка втратила джерело молитви й надії, вбудоване в її основу, буде важко усвідомити (а вчинити відповідальні дії й поготів) важливість відродження та зростання ролі релігії в ісламському світі, світі індуїзму, навіть у світі східного християнства. Якщо ми не в змозі прислухатися до іншого народу, коли він шепоче молитви у своїх храмах, може статися так, що ми почуємо його бойові крики..." [6].

Маніпулювати людьми доволі просто, якщо вони не усвідомлюють власного духовного єства й ментальної природи. Духовний потенціал людини — сприйняття світу, пам'ять, управління астральними енергіями тощо — нині має значно вагомніше значення, ніж здається. Як свідчать езотеричні джерела, первісні люди свідомо використовували надприродні здібності й діставали доступ до вищих вимірів. Духовні сили, вплив на матерію та надчуттєве сприйняття були для них такою самою нормою життя, якими для нас є електрика, телебачення й комп'ютер.

Проте людство втратило ці знання, навіть більше — всебічно поінформований сучасний індивід просто не вірить в існування вищих сил і паранормальних явищ. Зазвичай це пояснюють впливом "традиційних" наук і релігій, які завзято заперечують такі переконання або вважають їх від "лукавого". Попри зовнішню протилежність у поглядах, ті й інші поділяють схожі догматичні та антидуховні позиції.

Варто дослухатися думки Л. Тихомирова, який стверджує: державні принципи будь-якого народу тісно пов'язані з його національною самосвідомістю, з його уявленнями про мету існування. З цього випливає, що суспільство, підкоряючись одним законам, гине, підкоряючись іншим — розвивається. В одному випадку моральність сприймається як марновірство, відірване від реальності дурощі, в іншому — стає наріжним каменем системи цінностей. Щаслива доля України також залежить від того, яке місце її народ відводитиме моральності й релігії, чим вони будуть — архаїкою, до якої призвело марновірство, чи наріжним каменем усієї соціальної конструкції.

Проте яку моральність нині демонструють українцям депутати, влаштовуючи у стінах парламенту бійки, ламаючи стільці, розбиваючи носи? Ганьба на весь світ! "Еліта" нації демонструє приклад нових канонів "моральності", отримуючи при цьому величезну зарплатню...

Список використаної літератури

1. Ласкавий А. А. Погибель несамостоятельных наций / А. А. Ласкавий. — Киев, 2005. — С. 3, 4.
2. Сенченко Н. И. "Венецианская черная аристократия" на пути к мировому господству / Н. И. Сенченко. — Киев : КИТ, 2009. — 239 с.
3. Зиновьев А. Глобальное сверхобщество и Россия / А. Зиновьев. — Минск : Харвест ; Москва : АСТ, 2000. — С. 67—76.
4. Сенченко М. Парламентаризм — велика брехня нашого часу / Микола Сенченко. — Київ : КИТ, 2011. — С. 82.
5. Аттали Ж. На пороге нового тысячелетия / Ж. Аттали. — Москва : Междунар. отношения, 1993. — С. 37.
6. Биллингтон Д. Гуманитарные последствия информационной революции / Джеймс Биллингтон // Проблемы выбора. — Москва, 2001. — С. 119—128.